

Jan Graclík: Za oponou hudby: vnitřní struktura v hudebním klubu Futurum Music Bar

Posudek vedoucího bakalářské práce

Jan Graclík se ve své práci pouští do nelehkého odkrývání zákulisí klubové scény, v tomto případě pražského klubu Futurum Music Bar. Přispívá tak k dalšímu mapování pražských „hudebních světů“ a v tomto případě dalším dílkem do skládačky pražských (převážně) rockových klubů.

Po zdařilém a velice dobře napsaném positioningu, kdy autor vysvětluje proč si vybral právě toto téma a co ho láká na zkoumání rockového klubu přichází velmi slibná teoretická část. V ní se autor opírá jak o etnomuzikologickou klasiku Alana Merriama, tak i o antropologické texty Clifforda Geertze a jeho konceptu čtení událostí jako textů. Zmiňuje ale i kulturní kapitál Pierra Bourdieho a jeho rozvedení do subkulturního kapitálu v práci Sarah Thornton. Veškeré uvedené teoretické texty jsou dobře propojeny a je vidět, že se v nich autor vyzná.

Výborně zvládnutá je i metodologická část, kde autor velice dobře vysvětluje zakotvení své práce v kvalitativní strategii výzkumu, zároveň výborně vysvětluje etické aspekty výzkumu podobného ražení.

V následující historické části autor přibližuje a dává do kontextu svůj výzkumný terén a jeho roli ve formování jak pražské, tak zejména československé rockové hudby a scény. I tato část je precizní, navíc doplněna obrazovou přílohou. Popisu prostoru klubu je v práci věnováno dost místa a je dobře zvládnutý, čtenář si dokáže velice dobře představit, jak výzkumný terén vypadá. Celkově se celé první části předkládané práce nedá nic vytknout.

Nastavená laťka ovšem začíná pomalu padat v empirické fázi. Autor zde provádí čtenáře jakousi cestou, která začíná tím, co udělat pro to, aby hudební skupina mohla v klubu hrát až do dne samotného koncertu. Toto originální pojetí bohužel upadá na etnografickém výzkumu. Zúčastněných pozorování je málo, tak je málo i klíčových informantů a samotné rozhovory postrádají hloubku. Ačkoliv se autor dostal až ke zcela kruciólním aktérům – majiteli a manažerovi klubu Michalu Filipovi, respektive Jakubu Siňorovi, nedokázal z těchto rozhovorů vytěžit dost pro to, aby ukázal na klubové praxi své teoretické rámce. Zároveň zde bohužel není téměř žádné interpretativní propojení samotného výzkumu s velice dobře vybranou literaturou. Práce tak působí spíše jako popis toho, co se v klubu musí udělat, než bude koncert než jako dobře odvedený etnografický výzkum.

Předkládaná práce má sestupnou tendenci – po skvěle zvládnuté teorii a metodologii začíná ztrácet sílu na nepřilíživě zvládnutém etnografickém výzkumu. I tak je ovšem tato práce dobrým nahlédnutím za oponu jednoho konkrétního klubu a rozšiřuje bádání pražských hudebních světů o jeden klub, který byl

a je jedním ze zásadních míst české rockové historie. Cením i hezkou obrazovou přílohu a práci hodnotím známkou velmi dobře.

V Kolči dne 24.8.2024

Mgr. Oldřich Poděbradský, Ph.D.